

Μυτιλήνην, ώστε απεναντίας εγγωνωνεί αὐ- τὸν τὸν κ. Μ. ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἀφορμὴ μὲ τὸ δημοσίευσμά του ἐκεῖνο νὰ τῷ γράψουν τόσοι Μυτιληναῖοι καὶ νὰ τῷ ἐκφράσουν τὴν λύπην των μὲ τὰ κολακευτικώτερα λόγια.

Νὰ μοῦ φίλησες τ' ἀδελφάκια, Ἄνθος τῆς Δόξης. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἔμμετρος ἐπίλογος:

Ἐγγραφα δ, τι μοῦ κατέβη Καὶ ἐγέμουσ τὴν κόλλα· Νὰ μὲ συγγωρῆσες θέλω Δι' αὐτὰ τὰ λίγ' ἀπ' ὅλα!

Ἔχεις πολὺ ζωηρὰν φαντασίαν, Νικηφόρε Ἕλλη. Μοῦ ὑπερήρσεν ἡ περιγραφή τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς καὶ προπάντων αἰ παρομοιώσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ τέλους. Φαίνεται ὅτι ἔχεις φλέβαν ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου.

Κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα παράπονον μαζί σου, Ταπεινὸν Ἴον: Ὅτι ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψης. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώσης εἰς τὸ ἐξῆς ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ. Ὁραία ἡ περιγραφή τῶν ἐκδρομῶν.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου τὰς ὁραίας καὶ ἐνθουσιάζεις ἐπιστολάς τῆς Ἀγνυπτίας Βασιλό- παιδος, τῆς Γλυφουκουλίας καὶ τῆς Μαγα- μένης Γαζίας, σὰς ἀναγγέλλω δὲ ὅτι ἴδρυσαν μετ' ἄλλων φίλων μου νέον Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφήν ἀπό- ρων ὑπὸ τὸ ὄνομα ἌΩραια Χίος. Πρόεδρος ἡ Ἀγνυπτία Βασιλόπαις, Γραμματεὺς ἡ Μα- γαμένη Γαζία, ἀντιπρόεδρος ὁ Χιώταρος, ἀντι- πρόσωπος ἡ Γλυφουκούλια, Ταμία ἡ Μαμαμὰ (ὁραία ἡ ἰδέα) καὶ ἐπιτετα συνήχεια, Εὐχαρι- στηρία καὶ συγγραφήτρια, μὲ μυρίας εὐχάς ὑπὲρ τῆς προόδου!

ΕἰΓΚΡΙΣΘΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοῦται ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνενοούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή- κουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Μικρὸ Διαβολάκι, α. (Α. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα χάριτν τῶν λύσεων ἐστειλά.) Ἀγγελιαφόρος Περιοστέρη, κ. Ἀ- ολις τῆς Ἑλλάδος, κ. (Φ. Α. Ε.) καὶ Ναυ- τοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, κ. (ἔκαμες πολὺ καλά περιμένω τώρα καὶ τὸ μεγάλο γράμμα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον δια τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ- δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον δια τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά- σεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξουν: ἡ Ἐνθουσιάζουσα Ἕλληρὶς μετὴν Ἰωάννην Δάρκ, Ἀμίμητον Γελοτοποῖόν, Ἀφρόδεσσαν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Εἰρήνης— τὸ Οὐράνιον Τόξον μετὸ Οὐράνιον Ἄσμα, Ἐ- σμεράλδαν καὶ Ἐραρινὴν Ἐσπεραν— ἡ Χρυ- σόπτερος Ἐλπίς μετὸν Λευκοκύματον Αἰ- γυλιόν, Ἐσμεράλδαν, Χιονισμένην Περιοστέρ- αν, Λάζαρον καὶ Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευ- κῶν Ὀρέων— ὁ Νικηφόρος Ἕλληρὶν μετὸ Μαγαριταρένιον Δάρκον, Βασιλισσαν τῶν Ἀνθέων, Βασιλισσαν τῶν Συμπαθῶν, Ζήτω ἡ Ἑλλάς— τὸ Μαγεμένον Ἀκρογιάλι μετὸν Φοῦ Διάβολον, Ἐμπνευσμένην Μουσικόν, Ἀυτόνομον, Ἰωάννην Δάρκ καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ— ἡ Προσφιλις Ἀνάμνησις μετὴν Ἀξιολύπητον καὶ Ἐβέρην— τὸ Τα- πεινὸν Ἴον μετὸν Λάζαρον, Βαρελάκι, Μαγα- ριταρένιον Δάρκον, Ἐδνυχῆς Παρελθόν καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ— τὸ Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου μετὴν Μακεδωνίαν, Γολδονάκην, Ὑμιπέτην Ἀετὸν, Φιλοπαύριδα Ἕλληρνα καὶ Ἰσχὸν τοῦ Πελαγονίου— ἡ Γλυφουκου- τάλα μετὴν Ροδοδάκτυλον Ἡὼ καὶ Ἀθάνα- τον Ἑλλάδα— ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐδνυχίας μετ

τὸν Ἀνικίδα, Γλυκεῖαν Πατρίδα, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἐραρινὴν Ἐσπεραν καὶ α21.— ἡ Ἀσις τῆς Ἑλλάδος μετὸν Ἀστέρα τῆς Ἐδνυχίας, Φιλοπαύριδα Ἑλληροπούλαν, Πε- διον τῆς Μάχης, Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Ὑπερήφανον Ἕλληρνα— ἡ Μαγεμένη Γαρδένια μετὴν Ἑλληρικὴν Ἠνοήν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀμίμητον Γελοτοποῖόν, Φιλοπαύριδα Ἑλληροπούλαν (ὄχι, μόνον μίαν συλλογὴν δικαιούσαι νὰ στείλῃς; σὲ συγγαίρῃ διὰ τὰ λατινικά) Ἀστέρα τῆς Ἐδνυχίας, Ἐνθου- σιάδην Ἕλληρνα (πολλὰ χαιρετίσματα καὶ ἐκ μέρους μου, δταν γράψης τῆς Μαρίας) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐλήφθη ὑπ' ὄψει) Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου (διὰ τὴν γράφειν χρονολογίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ μὴ τὴν παραλείπῃς ποτέ· αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλ- λοτε) Οὐράνιον Τόξον (ὑπάρχει ὁδὸς Σίνα) Γυμνάσιον Μυτιλήνης (ὁραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σὰς) Ἀσπρον Χρυσάνθημον (τὸ φειδωλόημον αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον 1—2) Μονοηγήτην Ἀπόλλωνα (ἡ διόρθωσις ἔγινεν) Πτερόν Ὀνειρον (ὁραία ἡ ἐπιστολή σου· πρέπει νὰ σημειώσης καὶ τὴν διεύθυνσίν του διὰ νὰ τὸν συστήσω) Προσφιλή Ἀνάμνητον (ὁραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύου, τὰ βραβεῖα, εἶνε ἀσήμαντον) Πίσις-Πατρίς, α21* (ἐχαριστῶ διὰ τὸ ὁραῖον δελτάριον) Ἑλληρικὸν Πνεῦμα (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρσεν· ἔστειλα ὅτι ἐξήττησας) Ἑλληρ- νικὴν Ἠνοήν, Ἐραρινὴν (ἔστειλα ἐκ νέου) Μαγεμένον Ἀκρογιάλι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 15ην Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου [Ὁ χάριτν τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέ- λους, ὧν ἕναστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

290. Δεξιόγραφος.

Μαῦπτεσεν ἕνας φλόγγος Σὲ κάποιον ποταμό, Καὶ τὶ ἀντῆρα ἐγίνη, Τὶ κρότος, τὶ κακό! . . .

291. Στοικειόγραφος.

Μιὰ μάγισσα ποῦ ἤξευρε καλὰ τὰ μαγικά τῆς Μ' ἐν' αἰθῶν ἐθύμωσε, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά τῆς Κι' ἀμέσως μετὸς ἔορκισμούς τῆ μέσῃ του [ἀλλάζει

Καὶ πέτρα γιὰ παντοσεῖνὰ νὰ μένη τὸν προσ- [τάζει.

292. Ἀναγραμματισμός.

Ζήτησε, λῦτα, ζήτησε Κι' ἀφεικτως θὰ μὲ εὔρησ; Ἐμὰ ἀρχαῖος βασιλεὺς Ποῦ πρόπει νὰ μὲ ζευρῆς; Ἄλλ' ὅμως τῶν στοικειῶν μου Τὴν τάξιν μὴ κινήσης, Διότι μὲ τὴν Ἀλγεδραν Τὸν νοῦν σου θὰ σκοτίσης.

293. Συλλαβιστὸς Ρόμβος.

- 1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἢ [ἀργία.
2. — Τὸ δευτέρῳ μου ζήτησε εἰς τὴ Φυτο- [λογία.
3. — Τὸ τρίτον ὡς Βασιλισσα τὸ πάλαι εἶχε [στύμμα,
4. — Εἰς τὰς ἠπειρούς θὰ τὸ βρῆς ἀνρίψης ἕνα [βλέμμα

294. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Ἐξαγώνου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμά- των ἐκάστης τῶν κάτωθι λέ- ξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζει ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελοῦσας κατὰ σειρὰν ἐξαγώνου:

Ρώμη, κριός, μάντις, ἀμνός, σῆμα.

295. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκρο-στοιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἐκάστην λέξιν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὸ πρῶ- τον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουσι μέρος τοῦ φυτοῦ:

σμιλβ-κόμς-σββρρ-ροὸμ-θκρσν-ρολ

296. Διπλὴ ποικιλὴ Ἀκροστιχίς μετ' Ἑλλειποσυμφώνων καὶ Με-σοστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη- τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖαν θεάν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς τελευταίας, τὸ δεύτερον τῆς προτελευταίας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχημα- τίζουσι ἀρχαῖον ποιητὴν. Τέλος, τὰ μεσαῖα κατὰ σειρὰν σχηματίζουσι ἑλλειποσύμφωνον γνομικὸν τῆς μορφῆς:

- 1, Υἱὸς τοῦ Πριάμου 2, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου 3, Ἐπίθετον 4, Ἀρχαία θεὰ 5, Περιφρῆσις ἀγαματοποιῆς 6, Ποτα- μὸς τῆς Εὐρώπης 7. Ἀρχιτέκτων ἀρχαῖος

297. Μικτόν.

ν-κ-οε-αε

298. Φωνηεντόλιπον.

τ-μ-σ-κ-τ-σ-μ

299. Γεῖφος.

Ο δεῖο δεῖο δεῖο μ' L δεῖο Βῆ δεῖο δεῖο

[Πᾶσαι αἱ ἀναγόμεναι Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευσμένης Συλλογῆς τοῦ ΟΝΕΙΡΟΠΟ- ΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημο- σιευθοῦν λίαν προσεχῶς.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιτος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς γὰ ἦσαν 10.]

Α νταλλάττω δελτάρια καὶ γραμμικτόσημα πανταχῶθεν.— Assimakis M. Nicolaïdes, Mételin, Turquie. (Ζ'—144)

Σ υγχαίρω ἐγκαρδίως τῷ «Ἐνωσις ἢ Θά- νατος πρωτεύσαντι Κυριακῇ Διαπλά- σεως.— Χρυσόπτερος Ἐλπίς. (Ζ'—145)

Ε ὕλοι τὰ βέλτεστα τῷ ἐν Χανίοις Σολ- λόγῳ «Νεότης».— Χρυσόπτερος Ἐλ- πίς. (Ζ'—146)

Α γαπητὴ μου Ἑλληρικὴ Αἴγλη, ὁ χορὸς δὲν ἔβλαψε τὴν ὄρασίν μου, ἀπεναν- τίας. Ἄν δὲν βλέπῃς βάλε τὰ... γυαλιὰ σου.— Ἀνδία. (Ζ'—147)

Τ ῆ φίλῃ Ἐραρινῇ Ζωῇ πέμπομεν ἐγκαρ- δίως εὐχὰς εὐτυχίας διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς.— Νικηφόρος Οὐράνιος, Οὐράνιον Τό- ξον, Ἀθάνατος Ἑλλάς, Γλυκεῖα Ἑλλάς. (Ζ'—148)

Τ ῖ γίνεσαι, Ἀρχοντοπούλα μας; Διὰ τί δὲν μᾶς γράφεις;— Ἐραρινὴ Ἐσπερά, Γλυκεῖα Ἑλλάς. (Ζ'—149)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information including prices for different regions and contact details for N. Papadopoulos.

Περίοδος Β' — Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1907 Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 26

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ PAUL ROLAND) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Θείος καὶ ἀνεψιά.— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰανου.— Μία ἀνάτησις.— Τὸ ἔμβλημα τῶν Βανυαίων.— Ζεῖθοι κατὰ σιροθυο- καμήλους.— Ἡ Αἰμῆ τῶν Καμηλοπαρ- δάλεων.

Ἡ Σέννα, ἡ δημοφιλὴς βασιλίσσα τῶν Βανυαίων, ἐτελειώων, μὲ τὴν βοή- θειαν τῶν θεραπευνίδων τῆς, τὸν πρωῖνόν τῆς στολισμόν, δταν ἠκού- σθη κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς κότλας.

Ἡ κότλα τῆς ἦτο ἀληθινὸ πα- λατάκι, μὲ ἀρχιτεκτονικὴν πολὺ λαλειότεραν ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονι- κήν, ποῦ ἐφαρμοζόμην συνηθως καὶ αἰ πλέον πολιτισμέναι φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ οἰκοδομὴ ὁμοίαζε κλπως μὲ τὰ ἐξοχικά σπίτια τῆς Ἑλβετίας, εἶχε δὲ πολλὰ ἐξαρτήματα. Ἡ στέγη τῆς ἦτο μὲ διπλὴν κλίσιν, καὶ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα τῆς ἐπρο- στάτευαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους, ποῦ ἦσαν στολισμένοι μὲ πολὺ- χρωμα ζωγραφήματα καλαισθητι- κώτατα, εἶχαν δὲ ὀλόγυρα βεράν- δες μὲ θύρας καὶ παράθυρα κατὰ- φορτὰ ἀπὸ γλυπτὰ ἢ ζωγραφιστὰ κοσμήματα.

Ὀλιγώτερον πολυτελεῖς καὶ πολὺ μικρότεραι, αἰ κατοικίαι τῶν ὑπηκόων τοῦ βασιλείου ἦσαν ἐπίσης στολισμένα μὲ στέγας, μὲ παράθυρα καὶ μὲ θύρας καλὰ ἐφρμοσμένας, — ἡ ὁποία πολυτελεῖα εἶνε σπάνιον πρᾶγμα διὰ τοὺς αὐτόχθo- νας λαοὺς τῆς Ροδεσίας.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἢ μόνη ὑπεροχὴ τῶν Βανυαίων ἀπέναντι τῶν γειτονικῶν φυλῶν, αἰ ὁποῖαι ὄλαι ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν των, διότι ἀπέδιδον τὴν μεγάλην δύναμιν των εἰς κἄποιαν ὑπερφυσικὴν αἰτίαν.

Εἰς τὴν γῆν ποῦ ἀρδεύουν ὁ Σαγγά- λης καὶ ὁ Σανυάλης, οἱ παραπόταμοι τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τοὺς προποδας τῶν Μαφουναθούλων ὁρέων, εἰς πλάτος νό- τιον 16° 13' 38" καὶ μῆκος ἀνατολι- κὸν 32° 32', εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς τοῦ περιφύμου κράτους τοῦ Μονομοτάπα, εὐρίσκειται τὸ σημερινὸν βασιλεῖον τῶν Βανυαίων. Εἶνε ὄλοι τῶν ὠραῖοι ἀνδρες, ὕψηλοι, ρωμαλέοι, μὲ χρῶμα σχετικῶς

τούτου, εἶχον οἱ Βανυαῖοι γνώσεις τῆς γεωργίας καὶ τῶν κυριωτέρων τεχνῶν. Δι' αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἐπικυριαρχίαν των εἰς τὰς ἄλλας φυλάς, καὶ αὐταὶ ἔχουν ὑποταχθῆ εὐ- πειθῶς εἰς αὐτοὺς καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι οἱ Βανυαῖοι, τὰ τέκνα τοῦ Ἀέοντος, πρέ- πει νὰ κατέχουν τὴν πρωτοκαθεδρίαν με- ταξὺ πάντων τῶν τεκνων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀφοῦ καὶ τὸ ἔμβλημα των, τὸ ἱερόν των θηρίον, ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ρώμην ὄλα τὰ ἄλλα.

Μόνον οἱ Βά-Τοάναί, τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου, οἱ παρόχθιοι τῶν ἐλῶν τοῦ Νκάμη, ἔκαμναν ἀπό τινος ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς ἐξου- σίας τῶν Βανυαίων. Πολὺ συχνὰ, ἀποσπάσματα ἔριππα εἰς στρουθο- καμήλους μὲ κόκκινες οὐρές (τὰ πολεμικὰ ἄλογα, ποῦ μόνον οἱ Βά-Τοάναί μετεχειρίζοντο), εἶχαν ἔλθῃ νὰ προκαλέσουν τὰ τέκνα τοῦ Ἀέοντος, ἕως εἰς τὰ ὠχυρώ- ματά των.

Ἡ Σέννα ὅμως, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰανου, ἡ ὁποία, ἀν καὶ δεκαεξέ μo- νον ἐτών, ἐκυβερνοῦσε τὸ βασι- λειον, δταν ὁ ἀδελφός τῆς ἀπου- σίαζεν, εἶχεν ἀρκεστῆν ἢ ἀποκρούση τὰς ἐπιθέσεις τῶν Βά-Τοάνα, χω- ρίς νὰ προβῆ εἰς ἀντίποινα. Ἐπε- ρίμενε, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀντε- πίθεσιν, νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ Ἰα- νός . . .

Ὅταν ἠκούσθη ὁ κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς κότλας, ἔκφρασις ἐκπλήξεως ἐξωγραφῆθη εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα.

Ποῶς ἦτο ὁ τολμηρὸς, ποῦ ἤρχετο τόσον ἐνωρίς νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν βασι- λίσσαν;

Ἡ Σέννα διέταξε τὴν ἀραπίαν, ποῦ τὴν ἐκτένιζε, νὰ τῆς δέσῃ τὴν τελευ- ταίαν τῆς κορδέλλαν—καὶ ἦσαν αἱ κορ- δέλλες τῆς ἀπὸ κόκκινον φλοῖον δένδρου, τυλιγμένες γύρω εἰς τὰ πλεξιδάκια

Ἡ Βασιλίσσα ὠμίλησε... (Σελ. 202, στ. β')

των σγουρών μαλλιών της' κατόπιν έδρασε εις την μέσην της την πλατείαν ζώνην, ή οποία έσφιγγε τον μεταξωτόν της χιτώνα, που κατέβαινε πτυχωτός από τον λαιμόν έως τα πόδια της, ενώ μία από τας θεραπειάδας της της έστερέωνεν εις τον άριστερον ώμον την δοράν ενός λεοντιδέως, από την οποίαν έλειπαν τά εμπροσθιανά πόδια.

Έπειτα, έκαμε νεύμα ν' ανοίξουν την θύραν, κ' έπροχώρησεν ή ίδια έως τó κατώφλι.

Έρρηξε κραυγήν χαράς όμου και άνησυχίας, άμα είδε τον Μόνα. Αυτός έσκυφεν έως κάτω διά να την προσκυνήση, και κατόπιν έσηκώθη και της έφίλησε τó χέρι χωρίς να είπη λέξιν.

Από τó σοβαρόν και περιλυπόν ήθος του θείου της, ή βασίλισσα έμάντευσεν ότι κάτι κακό συνέβαινε.

γής του Ίανου, τó πρόσωπόν της εξέφρασε βαθείαν όδυνην, την οποίαν με κόπον ήδυνήθη να συγκαταήση έντός της ψυχής της. Δέν άφησε τά δάκρυά της να τρέξουν, αλλά μετέθη άμέσως εις τó κέντρον του μεγάλου χωρίου, εις έν άνοικτόν μέρος, είδος πλατείας, όπου έγίνοντο αι συνελεύσεις του λαού.

Έσήκωσεν ένα μικρό βούκινο από έλεφαντόδοντα, κρεμασμένον εις την ζώνην της, τó έφύσηξε δυνατά, και οι ήχοί του συνήθροισαν μετ' όλίγον τέσσαρας έως πέντε χιλιάδας άνδρών, οι όποιοι εκείνην την ήμέραν έτυχε να μήν άπουσιάζουν εις τά περίχωρα, και άλλας τόσας γυναίκας και παιδιά. Οι άνδρες έφορούσαν κοντάς περισκελίδας και χιτώνας από λευκό πανί, αι δέ γυναίκες στενά φουστάνια έως τó γόνατο, και κομμάτια από βαμβακερόν ύφασμα, τυλιγμένα γύρω εις τά στήθη των' άνδρες και γυναίκες είχαν τά μαλλιά των κτενισμένα κατά τον έθνικόν των συρμόν, δηλαδή χωρισμένα εις μικρά πλεξιδάκια, με ταινίας από φλοιδόν κόκκινον, που έπερταν έως τους ώμους των.

Ο κ. Ζουανίχ, ό Γιάγκος, ό Ύθών και ό Σιρ Βασίλης έστέκοντο εις την πρώτην γραμμήν. Η βασίλισσα ώμίλησε. Είς γλώσσαν άγνωστον εις τους τέσσαρας Εύρωπαίους εξέφώνησε λόγον, τον όποιον οι Βανυαίτοι ήκουσαν με βαθυτάτην σιωπήν.

Όταν ή νεαρά βασίλισσα, αφού έλυσε την πλατείαν ζώνην της, την έσχισε εις δύο, κραυγαί λύσης άντήχησαν από όλων τά στήθη. Άνδρες, γυναίκες και παιδιά ύψωσαν τά χέρια, και όλοι προσεφέρθησαν να τρέξουν προς άπελευθέρωσιν του βασιλέως.

Η Σέννα τότε, αφού άπέσπασεν από τον ώμόν της την δοράν του λεοντιδέως, τó ιερόν έμβλημα της φυλής, τó όποιον ό Μόνας έσήκωσε και έπέδειξεν εις τó πλήθος, έκάλεσεν έναν-έναν με τó όνομά του διακοσίους πολεμιστάς από τους άνδρειότερους, και αυτοί ήλθαν με την σειράν των να θέσουν τας χείρας των επάνω εις τó έμβλημα, όρκιζόμενοι τον όρκον της πίστεως και της άφοσιώσεώς των.

Είχε κινηθή τó ενδιαφέρον των Εύρωπαίων με αυτήν την σκηνήν. Έπερίμεναν άνυπόμονοι και οι τέσσαρες πότε να μείνη έλεύθερος ό Μόνας διά να τους δώση την άκριβή εξήγησιν όλων των λεπτομερειών, όταν είδαν την Σένναν να στηλώνεται εις την άκραν των ποδών της και να κάμνη νεύμα εις κάποιον που έστέκετο εις τας τελευταίας τάξεις, και αυτοί δέν ήμπορούσαν να τον ίδουν.

Τό πλήθος παρεμέρισε με σεβασμόν έμπρός εις την χειρονομίαν της βασιλίσσης του, και ό Ύθών, πάντοτε περιέργος, έπλησίασεν έως εις τó μέσον των πυκνών τάξεων και κατώρθωσε να διακρίνη τους άνθρώπους προς τους όποιους είχε νεύση ή Σέννα.

Και τότε, διαταράττουσα την μεγαλοπρεπή σιωπήν της συνελεύσεως, ή όξεία φωνή του Ύθών Κλοαρέκ έκραξε με τόνον γεμάτον από άπερίγραπτον κατάπληξιν:

— Τά Δίδυμα του Τράνσβαλ! μπά, να πάρ' ή όργή! πάω να χάσω τον νόυ μου!

Ο Χάνς και ή Έλζα, ό πρώτος χωρίς να διατηρή από την πληγήν του παρά μίαν έλαφράν ώχρότητα, έπρόβαιναν μαζί και οι δύο. Έφορούσαν δέ τας μπουερίκας στολάς των.

Μά όχι, δέν εινε δυνατόν! έφώναζεν εκείνος ό πολυλογάς, ό Ύθών, ό όποιος έξωτερίκευε τας έντυπώσεις του με άκατάσχετον φλυαρίαν' κύριε Γιάγκο, πέστε μου πώς κάμνω λάθος, πώς δέν ειν' αυτός ό Χάνς Ρίσιχ, ό αδελφός της Έλζας, ό σωτήρ του Τζάν Χίνδων, ό... ή... τó θύμα επί τέλους του κ. στρατιωτικού αστυνόμου, του Σιρ Βασίλη Μάκεσων, που τώρα ταξιδεύει μαζί μας!

Είνε πραγματικώς οι άδελφοί Ρίσιχ, άπήνησεν ό Γιάγκος, και, αν και ή παρουσία των εις αυτό έδώ τó μέρος εινε κάτι παραπάνω παρά άπρόοπτος, έγώ κυρίως άπορώ που ξαναυρίσκω τελείως θεραπευμένον έπειτα από έξ έδδομάδας τον Χάνς, τον όποιον είχα νομίση πως είχε θανασίμως πληγωθή, μ' όλην την ρητήν διαβεβαίωσιν του Μεγάλου Άρχηγού ότι θα έγίνετο καλά.

Τά Δίδυμα, και αυτά επίσης ήσθάνοντο κάποιαν έκπληξιν που έβλεπαν τους Εύρωπαίους, άλλ' άστραπή ήτο ή έκπληξίς των κ' έπέρασεν. Αφού συνωμίλησαν όλίγας στιγμάς με την Σένναν, έγύρισαν προς τó μέρος των Γάλλων' τους έπλησίασαν και τους έδωσαν τó χέρι, με τον φυσικώτερον τρόπον, σαν άνθρωποι συνηθισμένοι με τά γυρίσματα της τύχης.

Υπό την φαινομενικήν των ψυχρότητα διεκρίνετο μόδα ταύτα ή πραγματική εύχαρίστησις ότι εύρισκαν εκείνους τους τρεις άνθρώπους, οι όποιοι επί τινας ήμέρας είχαν χρηματίση συμπολεμιστάι των.

Έχαιρέτισαν με υπερέφρανον άκαμψίαν τον Σιρ Βασίλην, και ή Έλζα, την όποιαν ένίστε ή γαλλική ζωηρότης, που έκρατούσεν από την μητέρα της, έκαμνε να παρεκκλίνη από την μπουερίκην σοβαρότητα, έφώναζε μ' ένα χαριτωμένο μειδίαμα:

— Τί εύτυχία, που εύρίσκουμε όλίγην Γαλλίαν εις τον τόπον των Βανυαίων!

Η εύχαρίστησις δέν ήτο μικροτέρα και από μέρος των ταξειδιωτών μας. Γνωστός εινε ό φιλόστοργος θαυμασμός του Ύθών διά τά Δίδυμα' τó αίσθημα τούτο τó συνεμερίζοντο και ό κ. Ζουανίχ και ό άνεπιός του' όχι δέ μόνον έχάρησαν που εύρισκαν τά δύο γενναίόκαρδα μπουερόπουλα, αλλά και ήσθάνθησαν ζωηροτάτην άγαλλίασιν που είδαν τον Χάνς ίατρευμένον. Και ό Ύθών ήρχισεν άμέσως τας έρωτήσεις: (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Αγαπητοί μου, ΡΩΤΗ άπ' όλα τά σχολεία, ή Σχολή των Άπόρων του Παρνασσού έκαμε τας εξετάσεις της και έκλεισε. Ύστερ' από τρεις ώρας έξετάσεις της γυμναστικής, την έκδόμην εις τó Γαλάτσι και την άπονομήν των βραβείων εις την μεγάλην αίθουσαν του Συλλόγου, — οι άποροι μαθηταί άφέθησαν έλεύθεροι διά να επιστρέψουν τον Οκτώβριον. Τέσσαρες μήνες έλευθερίας. Τί μεγάλα διακοπαί! Και πόσον εύτυχώς πρέπει να εινε οι μικροί όφοκομισται και οι μικροί υπηρέται, που έτελείωσαν τόνον γρήγορα και θάρχισουν τόνον άργά!... Δέν τους ζηλεύετε όλίγον σεις, που θα παιδευθήτε άκόμη έως τά τέλη του Ίουνίου διά να τελειώσουν αι εξετάσεις σας, και θα έπαναλάβετε τά μαθήματά σας τας πρώτας ήμέρας του Σεπτεμβρίου, πριν περάση καλά-καλά τó καλοκαίρι;

Και όμως, σας βεβαιώ ότι οι μικροί άποροι του Παρνασσού δέν εινε καθόλου ένθουσιασμένοι με τας διακοπάς των... Αυτοί θα έπιθυμούσαν, αν ήτο δυνατόν, να μήν είχαν διόλου διακοπάς, να έμενε τó σχολείον των άνοικτόν όλον τον χρόνον. Διότι τó αγαπούν. Τό αγαπούν τόνον, όσον κανείς από σας, και ό επιμελέστερος, δέν είμπορεί να τó φαντα-

σθή. Τό αγαπούν, διότι δέν εινε μαθηταί έξ επαγγέλματος, άλλ' ούτως ειπείν μαθηταί έρασιτέχναι. Τό επαγγέλμα των εινε άλλο. Βαρύ συνήθως και έπίμοχθον επαγγέλμα βιοποριστικόν, τó όποϊον τους κρατεί όλην την ήμέραν μακράν από τά βιβλία των. Οι περισσότεροι εινε υπηρέται σε σπίτια' άλλοι εινε υπηρέται σε μαγαζεία' άλλοι έργάζονται εις την αγοράν ως όφοκομισται' άλλοι εινε λούστροι ή έφημεριδοπώλαι. Κοπιάζουν από τó πρωί έως τó βράδυ, — και τó βράδυ πηγαίνουν εις τó Σχολείον. Τό Σχολείον εινε ή άνάπαυσις των (έπιτέλους, μίαν δύο ώρας, θα καθήσουν και αυτοί εις τó θρανίον,) ή τρυφή των, ή χαρά των, ή διασκέδασίς των. Έκει θα μάθουν ένα σωρό ώραϊα πράγματα, εκεί θα ψάλλουν τραγούδια, εκεί θα συναντήσουν τους φίλους των, θα φωνάξουν, θα τρέξουν, θα γελάσουν. Είνε ή μόνη ώρα της ήμέρας, κατά την όποιαν ζούν και αυτοί όπως τά άρχοντόπουλα: με βιβλία, με σχολεία, με δασκάλους, με συμμαθητάς. Είνε λοιπόν να μήν αγαπούν αυτήν την ώραν; Και εινε να μήν αγαπούν τó Σχολείον όπου την άπολαμβάνουν;...

Αν δια τους έξ επαγγέλματος μαθητάς αι διακοπαί εινε άνάπαυσις, διά τους έρασιτέχνους αι διακοπαί εινε μόχθος και έργασία άκατάπαυστος. Διότι τί θα κάμνουν οι μικροί υπηρέται τώρα τó καλοκαίρι; Άπλούστατα θα έργάζονται όλην την ήμέραν εις τó σπίτι, άκόμη και τας ώρας που τον χειμώνα εξέδωσαν εις τó σχολείον. Και δέν θα έχουν καμμίαν διασκέδασιν, και δέν θα φαντάζονται ούτε στιγμήν ότι ζούν και αυτοί όπως τά άρχοντόπουλα... Είνε λοιπόν να μήν λυπούνται διά τας διακοπάς, αι όποιαί τοίς στερούν τόνον καιρόν την μόνην των χαράν, την μόνην των διασκέδασιν;

Οι επιμελέστεροι μαθηταί εινε οι μαθηταί της Σχολής των Άπόρων. Και ξεύρετε διατί; Διότι ή μελέτη τοίς εινε σχεδόν άπηγορευμένη. Είς τó διάστημα της ήμέρας πρέπει να κλέψουν όλίγον καιρόν διά να κυττάξουν τά βιβλία των. Να τον κλέψουν από την έργασίαν των, από τον άφέντη των, από τον μισθωτήν των... Τό κάμνουν κρυφά, και τοίς εινε γλυκύ όπως κάθε άπηγορευμένον. Και αγαπούν την μελέτην. Την αγαπούν τόνον, όσον κανείς από σας, εις τους όποιους ή μελέτη εινε επιτετραμμένη κ' έπιβεβλημένη, κανείς, ούτε ό επιμελέστερος, δέν θα ήμπορούσε να φαντασθή. Και άποδειξίς της επιμελείας των άπόρων αυτών μαθητών, εινε ότι, ενώ άφιερώνουν εις τó Σχολείον και εις την μελέτην τόνον όλίγας ώρας, μαθάνουν όσα και εκείνοι οι όποιοι έχουν όλον τον καιρόν, όλην την έλευθερίαν, όλα τά μέσα.

Άλλά συμβαίνει και κάτι άλλο, άκόμη σπουδαιότερον. Οι άποροι μαθηταί γνωρίζουν καλά την σημασίαν και τον σκοπόν της μελέτης. Είξέυρουν ότι μόνον δι' αυτής θάλλάξουν μίαν ήμέραν θέσιν και θα γίνουν άνθρωποι. Ο εύπορος, ό πλουσιόπαις, αυτό τó αντίλαμβάνεται μόνον άμυδρώς. Έχει τó σπίτι του, τά ρούχά του, τά λουσά του, ζτι του χρειάζεται. Και νομίζει ότι εινε αιώνια. Κατά τί θάλλάξη ή θέσις του αν μάθη πολλά γράμματα; Ο άπορος όμως, ό όποιος δέν έχει παρά μίαν τρώγλην και εινε ξυπόλυτος, και φορεί κουρέλια, — όταν δέν φορή μίαν ξένην οικιστολήν, — όνειροπολεϊ να προσδεύση εις την κοινωνίαν και εινε πεπεισμένος ότι αυτό εινε άδύνατον χωρίς γράμματα. Και βάζει όλα τά δυνατά του διά να τά μάθη.

Ω, πόσας φορές είδα γονείς πλουσίους να προβάλλουν εις άμελή παιδιά των ως παράδειγμα επιμελείας, τον μικρόν των υπηρέτην, ό όποιος έπήγαινε τó βράδυ εις την Σχολήν του Παρνασσού!...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Αχώριστες οι άγαπημένες, Μά ή μιá όρφανούλα και φτωχή, Τρέχουν μαζί χαριτωμένες Σε κήπους, όχθους κ' έξοχη.

Και ενώ με κρύο και με τά χιόνια Μαξούνται όλοι στις γωνίες, Μονάχα οι δύο τους τόσα χρόνια Δέν άψηφούν τις παγωνίες.

Κι' αν ήτανε θλιμμένη ή πρώτη Δέν τώδειχνε: Παρηγοριά Βρίσκει ή πιζρότατή της νιότη Στα παιγνιδάκια του Βοριά.

Στά παιγνιδάκια με την άλλη Την κόρη, που έντυνε λευκά Κορμί με όλόλευκα τά κάλλη. Και με ματάκια όλογλυκά.

Μά ή έπονή τους Μοίρα έφάνη: Κι' οι δύο άρρωστήσαν βαριά... Και του θανάτου τó στεφάνι Φορούν χιονάκι του Βοριά.

Μά από τó χώμα μέσα εκείνο Που τις έσκέπασε έλαφρό, Αυό δέντρα έφύτρωσαν σαν κρύνο Που λές λουλουδί του έχει άφρό.

Κι' άνθοβολήσανε χσιμώνα, Τάλλα ενώ δέντρα ήταν γυμνά... Πικρό όμως τον καρπό είχε τόνα Και τά κλαδιά του πιό λιγνά.

Πικρό ήτανε της όρφανούλας, Σάν την πικρή της την καρδιά! Μά και των δύονε ό άνθος νυφούλας Με χιονολούλουδα βοριά.

Κ' είπαν της πρώτης της παθένος Τό δέντρο πικροαμυγδαλά Κι' άμυγδαλιά γλυκειά ό καθένος Θωρεϊ την άλλη κοπελλά! ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

α' Η Σέννα έτελείωνε τον πρωϊόν της στολισμόν... (Σελ. 201, στ. α')

στικά σου να τα γράφεις με μαύρη μελάνη. Αν μου στείλεις και άλλο τετράδιον, γραμμένο με κόκκινη, θα σου το επιστρέψω. Η κόκκινη μελάνη είναι μόνον δια σημειώσεις, δια διορθώσεις κτλ. όχι δια να γράφει κανείς ολόκληρα τετράδια!

Α, τί χαριτωμένη ή επιστολή που μου γράφουν από κοινού! αι αγαπητά μου φίλοι Κίρκη και πρώην Σαντό Διαβολάκι! Ναι, ναι, φαντάζομαι τι θα γίνει όταν θα υπάγουν εις την Αγγλιαν. Τετράδια έστειλα.

Ένωσις ή Θάνατος, ό περι ού γράφεις δεν πισνεύω να ζυλοτυπή. Είνε καλό παιδί, φαίνεται από τα γραμματά του. Αυτά που κάμνει είναι μάλλον άστέια, ζωηρότητες παιδικαί, χωρίς κακίαν. Δεν πρέπει να τον παρεξηγήης. Αν εξηλοτυπούσε, δεν θα μου έγραφε με τόσο χαράν δια το βραβείον σου.

Η Χρυσόπτερος Έλπίς έλαβε μέρος εις τον δρόμον των 100 μέτρων, άπλου, και ήλθε τρίτος εις 13", και εις τον δρόμον των 110 μετ' έμποδιων, και ήλθε δεύτερος εις 21". Έως εις τον αγαπητόν μου φίλον! Τα θερμότατα συγχαρητήρια μου. Καμμίαν ήμέραν θα τον ιδώ πρώτον και εις τους Όλυμπιακούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναεούται άν δεν συνοδεύεται από ίστού δικαίωματος (φρ. 1.) Τα έγκριμένα ή άναεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρευ, και όσα από β, εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Έργοξος Έλλάς, α. (έπαναλαμβάνω και εδώ την έγκρισιν, διότι εις τό 23—24ον φύλλον, όπου το πρώτον έδημοσιεύθη, παρελήθη εξ άδελφίας τό α.) και Φώς της Νυκτός, α. (I. X.)

Αναεώσεις ψευδωνύμων: Καραμάξα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνουιν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια τό έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον δια τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατοχημένα, δεν δημοσιεύονται.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τό Νυχιολούλουδο με τό Σκέριτο και Ένωσις ή Θάνατος—δ' Αστήρ της Έυτυχίας με την Διαφοροσπερή Σημαίαν, Ήλεκτρικόν Σπινθήρα, Λάτιδα του Ψωραίου και Περισσεράκι της Ίθάκης—ή Παλλάς με τό Κεντάρι, Κίτρινο Ντόμινο και Σκέριτο—ή Έλληνική Γλώσσα με τό Έλληνικόν Πνεύμα, Έλληνικόν Ίδέαν, Έλληνικόν Μεγαλειον, Έλληνικόν Κλέος και Έλληνικόν Σίφος—δ' Αλέξαρος με τον Έρημίτην—τό Ζήτω ή Έλλάς με την Όδον της Δόξης, Αμαζόνισσαν Νεολαίαν, Γοτθικόν Πύργον και Βαρελάκι—δ' Άγγελος της Νίκης με την Όδον της Δόξης, Γοτθικόν Πύργον, Ζήτω ή Έλλάς και Έργοξος Ύδραν—ή Πατησιώτισσα Πυροδόσποινα με την Γλυσιά Πατρίδα, Ίθαικήν Γλυκύτητα, Έλληνίδα, Χρυσόπτερον Έλαιδα και Μελαγχροινόν Έλληνόπουλον—ή Ένωσις ή Θάνατος με την Έλληνικήν Ίδέαν, Έλληνικήν Αίγλην, Έλληνικήν Πνοήν, Έλληνικήν Δόξαν και Έλληνικήν Πατρίδα—ή Όδος της Δόξης με τον Φωά-Διαβολον, Νικηφόρον Οδονόρον, Κίτρινο Ντόμινο και Ζοφροάν Νύκτα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Αξιολύπητον, (σου εύχομαι λοιπόν να διαπρέψης εις τας εξετάσεις) Ανικεία (καλώς να έλθης) Φιλελεύθερον (είμαι βέβαιος δι' αυτά που μου γράφεις) ή μικρά Κάκια σ' εύχαριστεί θερμώς δια τα γραμματόσημα και δια τό μυρωδάτο χαρτάκι! Γωάνναν Δάγκ (έλαβα εύχαριστώ) Μπαλομένην Φουφούλιαν (έγει καλώς) πρώτα αι εξετάσεις,

έπειτα τα άλλα! Δευκομάντων Αιγιαλών (τό είχα παρατήρησι ή και θα λάβω τα μέτρα μου) Αστέρα της Έυτυχίας, Αλέξαρον (έγέλασα πολύ με τα άλλ' άντ' άλλων της φίλης μας) Βασιλίισαν των Συμπαθών (εις έκαστον τετράδιον ποίπει να έσωκλείης γραμματόσημον 4 millimèτες, και όχι 2) Ζήτω ή Έλλάς (έληφθησαν) έγει καλώς) Γιάννον Χρ. (κανέν από αυτά δεν είναι δυνατόν να έγκριθί ή στείλε άλλα) Παγομένην Θάλασσαν (έστειλα) Οδονόρον Κ. (έστειλα τον τόμον του 1906) Λαγαρόν, Όδον της Δόξης, Χιακήν Ήρωίδα, Φαληρικην Ακτιήν (αι παραγγελιαί σου εξετελέσθησαν: να μη έμπιστεύεσαι εις κανένα τό ψευδώνυμόν σου: τότε μόνον θα κρατήται μυστικόν) Μακεδονίαν, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 22 Μαΐου, θάπανθήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 1 Ίουλίου (Ό χάρις των λύσεων, επί του όποιου δέον να γράφωι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πολιείται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.)

300. Αεξίγραφος.

Έπίρρημα τό πρώτον μου Είπ' εκ των χρονικών. Και ποταμός τό δεύτερον. Τών Έυρωπαϊκών. Σε τέρπει δέ τό σύνολον Μικρόν ώραίον πλάσμα, Με τό γλυκύ του ζυμα.

301. Αεξίγραφος.

Ένα θεόν αρχαίων. Σε μία τρύπα βράζω, Και θαύμα! από κεί-μέσα Κάποια νεράϊδα βράζω.

302. Στοιχειόγραφος.

Ζών ειμαι, άλλ' αρχαία Πόλις, λυτα, θα γενώ, Αν μου κόψης τον λαμόν μου... Μη φοβάσαι, δεν ποινώ.

303. Τονόγραφος.

Άκούστε κ'ένα θαύμα Του είκοστού αιώνος! Ένός εκ των ρημάτων Κατέβασα τον τόνον. Κι' άμέσως μία γυναίκα Ανέρχεται τόν θρόνον. Της πάλοι Καρχηδόνας.

304. Τρίγωνον.

- ***** = Άκρωτήριον.
**** = Βασιλεύς Πέρσης.
*** = Αριθμητικόν.
** = Νήσος.
* = Άντωνυμία.
= Σόμφρωνον.

305. Γωνία μετά Πυραμίδος.

- +***** = Βασιλεύς Κορίνθου.
+**** = Ποταμός Έλλάδος.
+++*** = Αρχαία πόλις.
+++** = Ναύς Ιερά.
++**** = Νήσος Αιγαίου.
+***** = Άκρωτήριον.
+***** = Ρωμαϊός συγγραφ.

Την πυραμίδα αποτελούν κατά σειράν: σύμφωνον, θεός, ήρωας, μυθαλογικός ήπος. Είς την κάθետον, πρόθεσις.

306—307. Αστεία Παροράματα.

- 1.—Πάν μέρος άχρηστον.
2.—Σοφός ό καρφός.

308. Λογοπαλινδρόν.

Ποία πόλις εύρίσκειται εις τα νεκροτάφεια;

309. Μαγικόν Γράμμα με φράσιν.

Τη άνταλλαγή δύο γραμμάτων έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός σύμφωνού, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλα τόσα λέξεις, αποτελούσαι κατά σειράν φράσιν:

Σατανάς, και, Σάμη, ήσυχος.

310. Συμφωνόγραφος μετά Ποικίλης Ακροστιχίδος.

Τη βοήθεια δύο συμφώνων, πάντοτε των αυτών, όσαδήποτε φορές έπαναλαμβανομένων, μεταξύ των κάτωθι φωνηέντων, ών ή τάξις δύναται να μεταβληθί, να σχηματισθούν πέντε λέξεις, τό δέ πρώτον γράμμα της πρώτης, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης, και ούτω καθεξής, ναποτελούν ρωμαίων Αυτοκράτορα:

oo-oo-oo-oo-oo

311. Γρίφος.

+ 1 + u v u u = u 4
+ + + u v u u

Που έμπορεί να εφαρμοσθί ή εξίσωσις, ή όποία εύρίσκειται λυομένου του Γρίφου;

[Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις έλήφθησαν εκ της βραβευόμενης Συλλογής ANNIBA ΤΟΥ ΚΑΡΧΗΑΘΝΙΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 19.

223. Είσα (ει, Ρε.)—224. Κάλαιμις—Αμύλιας.—225. Η Ήχω.

226. Α Σάμος και όρνιθών γάλα

ΑΡΑ ΙΘΑΚΗ ΔΕΣΒΙΟΣ ΚΑΛΔΙΣΤΟΣ ΦΟΔΕΓΑΝΔΡΟΣ

και έπειτα τα μεσσία.)—228—231. 1, Αθήν (Η ΘΗΛεια...) 2, Όμηρος (εις ΟΡΗ ΜΟνάει...) 3, Ροδιά, (και ΔΟΡατα...) 4, Αίθηρ (μεΡΗ ΘΙΑσοι...)—132. ΑΛΚΜΑΝ-ΓΚΑΙΤΕ (συνΑΓρις, ΔΛΚΗ, δεΚΑτη, ΘΑΜινς, ΑΡΑΤος, ΦεΝΕός).—233. Ήμερα κλινει κ'ανάγει πάντα τ'άνθρωπινα.—234. Ό περιπατος μεγάλας ώφελείας προξενεί (Ο περι πζ-τ ως-μέγα λά-σοφέ λείας-πρό ξε Ντ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Έλάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγότεραι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Α δύνατον, φίλε Φιλελεύθερε, να τό φανερώσω ανακαλύψατέ το.—Έλληνική Γλώσσα. (Ζ—150)

Ζητείται αιθέριος οικία δια να κατοικήσασσι δύο αιθέρια πλάσματα.—Αιθερία Ίδέα. (Ζ—151)

Αυτόνομο, ή πατριώτισσά σου σε συγχαίρει δια τό βραβείον.—Άξιολόπητος. (Ζ—152)

Χρόνια πολλά και καλά εύχομαι τώ Ένωσις ή Θάνατος.—Χρυσόπτερος Έλπίς. (Ζ—153)

Πάω άνταλλαγήν δελταρίων και εύχαριστώ πάντα τους άποστέιλαντας.—Έλένη Πήττα, Χίος. (Ζ—154)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Εσωτερικού, Εξωτερικού, Ετήσια, Εξαμήνος, Τριμήνος, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, Εσωτερικού λεπ. 20, Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Οδός Εδρείου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον, Έτος 29ον.—Αριθ. 27

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Πώς ήλθατε εδώ, εις τον τόπον των Βανυαίων; Ποίος σάς ήρπασε; Ποίος έθεράπευσε τον Χάος; Πώς, με την κατάστασιν που εύρίσκετο, ήλθεν εις εδώ; Τι σκοπεύετε να κάμετε;

— Τίποτε δεν είδα τόσο περιεργον όσον αύτην την άρπαγήν, δια την όποιαν ό αδελφός μου δεν έχει καμμίαν άνάμνησιν, άφού δεν εξύπνησε διόλου, και δια την όποιαν όλίγα πράγματα έχω κ' εγώ ή ίδια να σάς πω, — άπήντησεν ή Έλζα.

Διηγήθη τότε ή Έλζα τα συμβάντα των:

— Ένώ έμέναμεν άγρυπνοι δια να προσέχωμεν τον αδελφόν μου, ό Μόνας, ό Ίανός κ' εγώ, έμένα μ' έπήρεν ό ύπνος, τεχνητός ύπνος βέβαια, διότι ή άνησυχία θα μ' έκαμνε ν' ανοίξω τα μάτια μου, — όπωσδήποτε ύπνος, ό όποίος παρετάθη με κάποιον ναρκωτικόν, διότι τίποτε δεν έκατάλαβα, και μου είνε αδύνατον να εξηγήσω πώς εύγαμεν από την σκηνήν του στρατοπέδου.

«Όταν άνεσθήκωσα τα βαριά μου βλέφαρα, εύρέθηκα μέσα εις την βάρκαν ενός αεροστάτου' ό αδελφός μου έξαπλωμένος κοντά μου, επάνω εις ένα στενόν στρώμα, άνεπαύετο ειρηνικά, οι δέ φίλοι σας Μόνας και Ίανός συνωμιλούσαν σιγφωνα, εις γλώσσαν που δεν γνωρίζω, μ' ένα άνθρωπον που έφορούσε προσωπίδα από δέρμα.

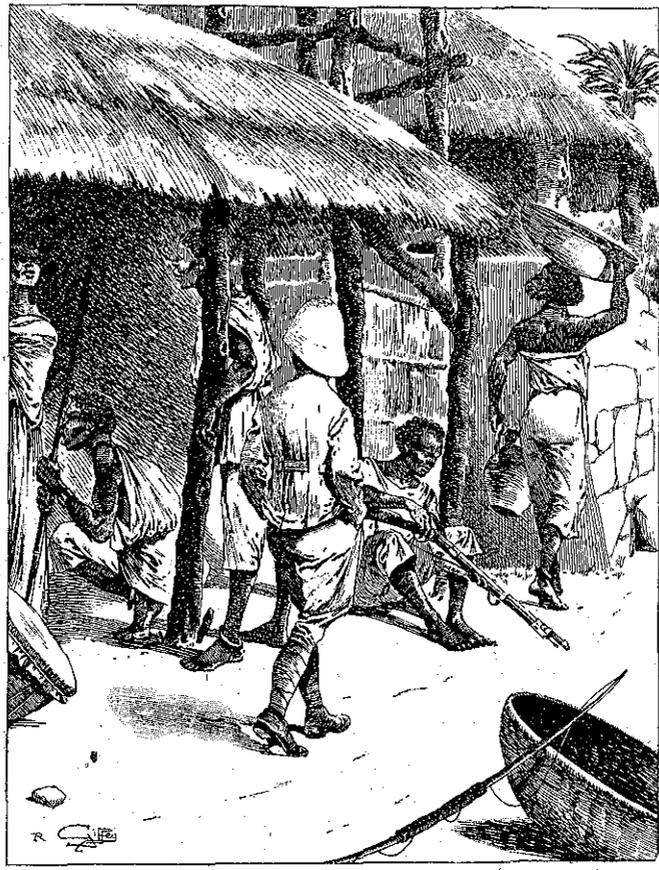
«Δεν ήξεύρω άν τό έναέριον ταξειδί μας διήρκεσε πολύ, αλλά μόλις συνήλθα και είδα τό αερόστατον να καταβαίνη. Έστα-

μάτησε εις τό κέντρον της πρωτευούσης αύτης του βασιλείου των Βανυαίων, όπου από τότε έμέναμεν, χωρίς να φύγωμεν διόλου... Παρατήρησα ότι οι ίθαγενείς, όσοι ήσαν παρόντες εις την άφιξιν του αεροστάτου, δεν έδειξαν καμμίαν έκπληξιν που έβλεπαν την ίπταμένην μηχανήν' και αύτη, άφού μάς απέβίβασεν, ύψώθη πάλιν εις τον αέρα μαζί με τον Μόναν και τον Ίανόν, τους όποιους δεν έπανείδα μυστηριώδης άνθρωπος με την προσωπίδα... «Μ' όλην την άπελπισίαν που μ' εκου-

ρίσειεν, όταν είδα ότι ήμην τόσο μακράν από την πατρίδα μου, την πατριμένην από τους έχθρούς, ή άνησυχία την όποιαν μου έπροξενούσεν ή ύγεια του αδελφού μου, που είχε τον ένα του πνεύμονα πέρα-πέρα τρυπημένον, μ' έμπόδισε να σκεφθώ καν, άν έπρεπε να φύγω από εδώ. Μας έδωσαν τα καλλίτερα οικήματα του χωρίου, και μέρα—νύκτα μαζί εφύλαγαν γρηές άραπίνες, που άλλαν με την σειράν των.

«Ό άνθρωπος με την δερματινήν προσωπίδα, άφού ό ίδιος έφρόντισε δια την έγκατάστασιν μας, έπεριποιήθη την πληγήν του αδελφού μου και έπειτα εξήλθε' δεν τον επανείδαμεν παρὰ την άλλην ήμέραν τό πρώι, κ' έπειτα τό βράδυ, και επί δύο εβδομάδας, έτσι ήρχετο δύο φορές την ήμέραν, δια να περιποιηθαι την πληγήν του Χάος. Κατόπιν ήρχισε να έρχεται μόνον μίαν φοράν την ήμέραν, κάθε πρώι.

«Αν έρωτάτε δια την εξήγησιν του μυστηρίου, τό όποιον καλύπτει την απαγωγήν μας, κανείς δεν μάς την έδωσε... Διατί μάς είχαν φέρη εις αυτό εδώ τό μέρος; Ποία αίτία παρικήνης τον άνθρωπον με την προσωπίδα να προτιμήση να περιποιηθί με τώσση στοργήν τον αδελφόν μου και όχι τόσους άλλους άνδρείους Μπέρς, που έπεφταν καθημερινώς πληγωμένοι από τα βέλια των Άγγλων; Πότε θα μπορούσαμε να ξαναπάμε στο Τρανσβαλα; Όλα αυτά τα έρωτήματα έκαμα μόνη μου εις τον έαυτόν μου, εις τό διάστημα των μακρών ώρών που έκοιμάτο ό Χάος.

«Ό Ύδων έτριγύριζεν εις τό χωρίον...» (Σελ. 210, στ. γ')